

Πλαγγόνα

(Μια παλιομοδίτικη ιστορία)

Λίλα Παντελίδου

2022

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Λίλα Παντελίδου γεννήθηκε το 1993 στη Δράμα. Είναι απόφοιτη του τμήματος Ελληνικής Φιλολογίας ΑΠΘ και της Ανώτερης Δραματικής Σχολής Ανδρέας Βουτσινάς.

Τηλέφωνο επικοινωνίας : 6981157792

Email: lila_drama@hotmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητές τους κ.κ.

Θανάση Τριαρίδη, Ανθή Τσιρούκη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη .

Το θεατρικό έργο *Πλαγγόνα* της Λίλας Παντελίδου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons

BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα

Περίληψη:

Ο Ραφαήλ, ζει σε ένα χωριό της επαρχίας, απομονωμένος από τον κοινωνικό περίγυρο. Οι συγχωριανοί του, τον αποκαλούν «τρελό του χωριού» γιατί τα βράδια τριγυρνά στα χωράφια και ψάχνει για νεράιδες. Ο Ραφαήλ πιστεύει στην ύπαρξη τους και μάλιστα θεωρεί πως κάποια ζωτικά είναι παγιδευμένα σε ανθρώπινο σώμα. Μια μέρα αποφασίζει να φυτέψει μια κερασιά στην αυλή του, ελπίζοντας, πως θα έρθουν να την κατοικήσουν νεράιδες. Καθώς σιάβει, ανακαλύπτει θαμμένη στο χώμα, μία πλαγγόνα (αρχαία κούκλα). Ο Ραφαήλ, πιστεύει πως είναι μωρό-νεράιδα, που έχει παγιδευτεί στο σώμα της κούκλας. Σύντομα αρχίζει να συμπεριφέρεται στην κούκλα σα να είναι αληθινό μωρό, αναπτύσσοντας μία περιεργή σχέση μαζί της. Ο Ραφαήλ, ως ένδειξη πατρικής αγάπης, αποφασίζει να βγάλει βόλτα με ένα παιδικό καροτσάκι την κούκλα στο χωριό. Όταν τον πετύχουν στην πλατεία οι κάτοικοι, θα τον καταγγείλουν για αρχαιοκαπηλία. Ο Ραφαήλ μπαίνει φυλακή, η κούκλα φυλάσσεται στο εθνικό αρχαιολογικό μουσείο και το χωριό, μια βδομάδα μετά καίγεται.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ραφαήλ : Γύρω στα 40

Γεσθημανή: 55-60 ετών.

Ηλίας: 60-65 ετών.

Βούλα: 20-25 ετών

«Αφήνω τον Σίσυφο στους πρόποδες του βουνού! Πάντα ξαναβρίσκει κανείς το φορτίο του. Αλλά ο Σίσυφος διδάσκει την ύψιστη πίστη που αρνείται τους θεούς και σηκώνει τους βράχους. Κι εκείνος επίσης κρίνει ότι όλα είναι καλά. Τούτο το σύμπαν, αδέσποτο στο εξής, δεν του φαίνεται άγονο ούτε ασήμαντο. Κάθε κόκκος αυτής της πέτρας, κάθε ορυκτό θραύσμα αυτού του πλημμυρισμένου από νύχτα βουνού, σχηματίζει από μόνο του έναν κόσμο. Ο αγώνας και μόνο προς την κορυφή αρκεί για να γεμίσει μια ανθρώπινη καρδιά. Πρέπει να φανταστούμε τον Σίσυφο ευτυχισμένο.»

Απόσπασμα από το βιβλίο του Αλμπέρ Καμύ, Ο Μύθος του Σίσυφου.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Σκοτάδι. Στο πίσω μέρος της σκηνής, σχηματίζονται σκιές δέντρων. Μια ανδρική φιγούρα, ξεπροβάλλει κρατώντας ένα φακό. Φωτίζει το χώρο, σα να ψάχνει κάτι. Πλησιάζει ένα δέντρο και το κοιτάει με προσοχή. Μιλά σα να απευθύνεται σε κάποιον που είναι πάνω στο δέντρο.

ΡΑΦΑΗΛ : Ξωθιά; Εεεε! Ξωθιά! Ήρθα. Εγώ είμαι. Κατέβα κάτω.

Ξαφνική Ταραχή.

Η Καλομοίρα που είναι; Να την προσέχεις αυτήν. Της αρέσει να ακούει τους λύκους που τραγουδούν το βράδυ. Πλέκει τα λόγια της. Στέκει εκεί και τους χαζεύει αναμαλλιασμένη και ξενική.

Σσσσς! Όχι όχι. Μη φοβάσαι κορίτσι μου. Εσύ έχεις εμένα. Το μιλιγανοπαίδι σου. Σε τρώμαξα συγγνώμη. Θεε να φας μια βελόνα; *(Τραβάει από το δέντρο.)* Νόστιμη είναι. Ειδικά όταν σου τρυπάει την καρδιά, γίνεται πεντανόστιμη.

Μικρή Σιωπή

Λοιπόν θα ρθείς; Δεν έχω πολύ χρόνο, σε λίγο θα ζυπνήσουν οι Αγροίκοι. Δε πρέπει να με βρουν εδώ.

ΕΕΕ! Ξωθιά!

Κρατά μια μελωδία μόνο με το έψιλον. Κάτι ανάμεσα σε προσευχή και παιδικό τραγουδάκι

«Εεεε, ήρθα να σε δω, Εεεεε κορίτσι μου μικρό.

Εεεεε, η γη μας θα φωτίσει, Εεεεε, την σκόνη θα σκορπίσει

Εεεε, το κακό θα φύγει, Εεεε, αν με αγαπάς...»

Το τραγούδι διακόπτεται απότομα, όταν ακούγεται μια αντρική φωνή. Ρωτά απειλητικά «ποιος είναι εκεί». Η φιγούρα, φεύγει τρέχοντας. Παραπατά και πέφτει ο φακός. Μια γιγάντια σκιά, πλησιάζει το φακό, όσο κοντεύει στο φως γίνεται όλο και πιο ανθρώπινο το μέγεθος της. Σηκώνει το φακό. «Βλάκα» λέει. Φεύγει.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Το επόμενο πρωινό. Έξω από το καφενείο του χωριού. Η Γεσθημανή, σκουπίζει το κατώφλι του μαγαζιού. Ο Ηλίας, κάνει μια βόλτα σφυρίζοντας και την πετυχαίνει στο δρόμο του.

ΗΛΙΑΣ: Γεσθημανή;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Ηλία;

ΗΛΙΑΣ: Τι κάνεις;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Εσύ τι κάνεις; Που χάθηκες;

ΗΛΙΑΣ : Εγώ χάθηκα;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Ε, δε χάθηκες; Έχω να σε δω κοντά στη βδομάδα.

Μικρή παύση, την πλησιάζει συνωμοτικά

ΗΛΙΑΣ: Ξέρεις τι έπαθα;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Τι έπαθες; Αρρώστησες;

ΗΛΙΑΣ : Μόνο αρρώστησα; Τρελάθηκα!

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Σε έπιασε μήπως αυτό που έπιασε το γιο του παπά το...
(*Δείχνει προς τα γεννητικά όργανα.*)

ΗΛΙΑΣ : Τι λες καλέ;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Τόσα που γίνονται στο χωριό, εγώ φταίω να ανησυχώ;
Άλλες δύο κοπέλες το κόλλησαν. Ήρθε ο αγροτικός γιατρός και τις εξέτασε.

ΗΛΙΑΣ : Τις εξέτασε; Που; Εκεί κάτω;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Ε, που αλλού, στα μάτια;

ΗΛΙΑΣ : Χριστέ μου! Τους καημένους τους γονείς λυπάμαι. Ξέρεις τι ντροπή είναι αυτή για έναν πατέρα; Να βλέπουν τόσοι άντρες το -αυτό- της κόρης του; Πάλι καλά δεν έχω κόρη.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ : Άστα Λιάκο μου. Χάλασε το χωριό μας. Γέμισε κονδύλια.

ΗΛΙΑΣ: Κονδύλια;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Έτσι τα είπε ο γιατρός.

ΗΛΙΑΣ: Μήπως κονδυλώματα;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Στα ονόματα θα κολλάμε τώρα; Το ζήτημα είναι ότι πάνω από δέκα κοπέλες χάσανε την παρθενιά τους τον τελευταίο μήνα. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό;

ΗΛΙΑΣ : Τι σημαίνει;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Ότι ο -έξω από δω- βάζει σε άσχημους λογισμούς τα παιδιά του χωριού μας.

ΗΛΙΑΣ: Θεός φυλάξοι! *(Κάνει το σταυρό του.)*

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Πλησιάζει Πάσχα. Μεγάλη Βδομάδα δε θα την αφήσω να βγει τη δικιά μου. Άσε γιατί και η εκκλησία μας, έγινε τόπος περιεργων συναντήσεων τελευταία. Πριν από μια εβδομάδα...

ΗΛΙΑΣ: Πριν από μια εβδομάδα τι;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Πίσω από την εκκλησία, απέναντι από τη ρεματιά.

ΗΛΙΑΣ: Δίπλα στα χωράφια του Μπαρμπάρα;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Δίπλα στα χωράφια του Μπαρμπάρα και πάνω από το σπίτι της Αλεξούλας πιάσαν...

ΗΛΙΑΣ: Ναι!;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Πιάσαν τη Βούλα του Φωτούλη ξαπλωμένη στα τέσσερα και από πάνω της ήταν ένας άντρας που... *(Κάνει μια σεξουαλική κίνηση με τα δάκτυλα της)* Δεν πρόλαβαν να δουν το πρόσωπο του γιατί έφυγε τρέχοντας.

ΗΛΙΑΣ: Πάλι καλά...

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Πάλι καλά τι;

ΗΛΙΑΣ: Όχι, λέω πάλι καλά που έφυγε και δεν πρόλαβε να ολοκληρωθεί η χυδαία τους πράξη.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Α, ναι. Πάντως είπαν πως έμοιαζε αρκετά μεγαλύτερος της. Σκέφτονται τον Δημητράκη της Σοφούλας.

ΗΛΙΑΣ: Το Δημητράκη της Σοφούλας;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Ναι.

ΗΛΙΑΣ: Μα αυτός είναι κουτσός.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Ε, κουτσός είναι δεν είναι και ανίκανος. Θεέ μου 'σχωρα με! Άσε που είναι ο μόνος μεγάλος σε ηλικία που παραμένει ανύπαντρος. Έχει και περιουσία. Εκατόν πενήντα στρέμματα ελιές.

ΗΛΙΑΣ: Μάλιστα. Εγώ, ούτε στον επιτάφιο θα τον στείλω τον δικό μου. Να μου γκαστρώσει καμιά να τρέχουμε.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Εγώ την δικιά μου την είπα, «Φέτος που τελειώνεις το σχολείο μωρή, κανόνισε, αν θες να χάσεις την παρθενιά σου, τράβα τουλάχιστον με κάποιον από το διπλανό χωριό. Μη σε δει κανένα μάτι εδώ και γίνουμε οικογενειακώς ρεζίλι.»

ΗΛΙΑΣ: Καλά της τα πες Γεσθημανή μου. Η τιμή της οικογένειας πάνω απ όλα.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Τι άλλο κακό θα βρει την έρμη την Φάτνη μας;

Μικρή Σιωπή

ΗΛΙΑΣ: Ήθελα να σου πω κάτι.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Τι έγινε πάλι;

ΗΛΙΑΣ: Εσύ τα βράδια ακούς φωνές από το δάσος;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: (Πολύ σοβαρά.) Μόνο ακούω; Χαμός γίνεται! Ποιος ξέρει τι όργια γίνονται και εκεί.

ΗΛΙΑΣ: Θεέ μου σε ευχαριστώ! (Κάνει σταυρό.) Νόμιζα πως μόνο εγώ τις άκουγα. Νόμιζα πως έχω αρχίσει να ακούω φωνές. Να χάνω τα μυαλά μου κατάλαβες;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Τι είναι αυτά που λες βρε Λιάκο μου; Τέτοιος καλός άνθρωπος, νοικοκύρης! Κάθε Κυριακή πρώτο στασίδι στην εκκλησία και θα χάσεις τα μυαλά σου; Είναι δυνατόν;

ΗΛΙΑΣ : Τόσα που γίνονται με τον -έξω από δω-; Έχω τρομάζει.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ : Να μη τρομάζεις καθόλου. Ο Θεός ξέρει ποιοι άνθρωποι τον τιμάνε και δεν στέλνει κακά στην πόρτα τους. Άσε που όλοι ξέρουμε ποιος τριγυρνάει τα βράδια στο δάσος. Ξέρεις δε ξέρεις;

ΗΛΙΑΣ: Ιδέα δεν έχω. Ποιος;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Ο Ραφαήλ καλέ ο τρελός! Μα καλά σε άλλο χωριό ζεις εσύ;

ΗΛΙΑΣ: Ξέρεις μετά το bypass δε κυκλοφορώ και πολύ. Άντε σε κανένα πανηγύρι να πάω με τη γυναίκα. Για πες. Τι γίνεται με αυτόν.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Αυτός το έχει χάσει τελείως τα τελευταία χρόνια. Περιπατά τα βράδια στο δάσος και μιλάει μόνος του.

ΗΛΙΑΣ: Τι μου λες;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Αυτό που άκουσες. Η Σωτηρούδα που μένει δίπλα στο δάσος, τον άκουσε ένα βράδυ να ψέλνει κάτι μελωδίες που δεν είχαν καμία σχέση με τα ακούσματα της εκκλησίας μας. Φοβόμαστε για μαύρη μαγεία.

ΗΛΙΑΣ: ΤΙ ΠΡΑΓΜΑ; ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΕΤΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Έχουμε ενημερώσει ήδη τον πατέρα Αριστείδη. Είπαμε με την Τασούλα και με μερικές ακόμα τις γειτονιάς, μήπως πάμε κανένα βράδυ να τον παρακολουθήσουμε. Βλέπεις που καταντήσαμε Λιάκο μου;

ΗΛΙΑΣ: Χριστός και Απόστολος. Μα να μην έχω ιδέα;

Μικρή Σιωπή. Η Γεσθημανή μένει σκεπτική.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Βέβαια τα βράδια που λέω την προσευχή μου και κοιτώ την παναγιά κατάματα σιέφτομαι... Μήπως αμαρτάνουμε βρε Λιάκο μου; Κρίμας δεν είναι να βάζουμε άσχημους λογισμούς για τον κακορίζικο τον Ραφαήλ; Τι μας έφταιξε το παιδί; Πολλά δε του φόρτωσε το χωριό ήδη; Από τότε που βρήκε τους γονείς του φαρμακωμένους στο τραπέζι της κουζίνας...

Αλλάζει ύφος σα να πετάει σπόντες.

Από τότε δε ξεκίνησαν οι κατηγορίες; Μικρό παιδί δεν ήτανε; Είναι δυνατόν μικρό παιδί να φαρμακώσει τη μάνα που το βύζαζε; Είναι δυνατόν -ρωτώ την Παναγιά- ένα παιδί λωλό, πάνω σε ένα καυγά να ξεφύγει, να αρπάξει το φαρμάκι και να το χώσει κρυφά στο πιάτο του πατέρα του; Εγώ μια φορά δε τα πιστεύω αυτά τα κοτσομπολιά και ας μη βρήκανε ακόμα τον ένοχο. Αχ θεέ μου! Ας είχε η Παναγιά φωνή να μας έδινε ένα σημάδι.

Μπαίνει ο Ραφαήλ, κρατώντας ένα φτυάρι.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΗΛΙΑΣ: Να το, το σημάδι!

ΡΑΦΑΗΛ: Χαιρετώ τις ομορφιές του χωριού!

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ : Εμένα λέει ομορφιά; *(Σιγανά στον Ηλία.)*

ΗΛΙΑΣ: Λες να λέει εμένα;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Καλώς τον Ραφαήλ μας! Πως είσαι αγόρι μου;

ΡΑΦΑΗΛ: Είμαι πολύ καλά φίλοι μου. Εσείς πως είστε;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Γίναμε και φίλοι τώρα; *(Σιγανά στον Ηλία.)*

ΗΛΙΑΣ: Πως κάνεις έτσι καλέ; Πρώτη φορά μιλάς με τρελό; *(Σιγανά στην Γεσθημανή.)*

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Καλά και μεις. Δε μου λες καλό μου, για που το 'βαλες με το φτυάρι;

ΗΛΙΑΣ: Μήπως ξεπάστρεψες κανέναν;

ΡΑΦΑΗΛ : Α, όχι. Πάω σε μια τελετή.

ΗΛΙΑΣ : Τελετή; Τι τελετή;

ΡΑΦΑΗΛ: Θα συμμετέχω σε μια ιερή τελετή.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Το 'ξερα! Είναι από αυτούς που έχουν πουλήσει την ψυχή τους στον διάβολο.

ΗΛΙΑΣ: Κουνήσου από τη θέση σου χριστιανή μου. Μπορεί να πηγαίνει σε καμια κηδεία.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Και δε μου λες καλό μου, εκεί που θα πας σε αυτή την τελετή, θα έχει και σφαγμένους κόκορες;

ΗΛΙΑΣ: Γεσθημανή!

ΡΑΦΑΗΛ: Α, όχι όχι δεν θα έχει φαγητά. Μόνος μου θα είμαι. Εγώ θα κάνω την τελετή.

ΗΛΙΑΣ: Εσύ; Μόνος σου;

ΡΑΦΑΗΛ: Ναι.

ΗΛΙΑΣ: Έγινες ιερέας;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Νεκροθάφτης;

ΡΑΦΑΗΛ: Όχι καμία σχέση. Αποφάσισα να κάνω μια ιερή τελετουργία για να ελευθερώσω όλες τις βασανισμένες ψυχές του χωριού. Πρόκειται για πλάσματα τα οποία έχουν παγιδευτεί σε ανθρώπινο σώμα. Πιστεύω ότι και 'σεις είστε ανάμεσα σε αυτά. Δε χρειάζεται να ανησυχείτε. Οι φίλες μου, οι νεράιδες θα με βοηθήσουν. Αρκεί να πιάσει ο σπόρος και όλα θα πάνε καλά. Σας το υπόσχομαι.

Μικρή παύση. Τον κοιτούν σαστισμένοι. Πιάνει σπαστικό γέλιο τον Ηλία. Η Γεσθημανή κάνει έκρηξη απότομα.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: ΑΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΜΑΥΡΗ ΜΑΓΕΙΑ ΤΟΤΕ ΤΙ ΕΙΝΑΙ;; ΔΕ ΘΑ ΕΠΙΤΡΕΨΩ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ, Η ΦΑΤΝΗ ΜΟΥ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΑΡΡΩΣΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΣΟΥ. ΤΟΝ ΠΑΤΕΡ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ. ΓΡΗΓΟΡΑ! ΝΑ ΤΟΝ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΓΙΑ ΕΞΟΡΚΙΣΜΟ.

ΗΛΙΑΣ: Μισό λεπτό, μισό λεπτό. Τι εννοείς ιερή τελετουργία βρε αγόρι μου; Μπορείς να μας το εξηγήσεις κάπως καλύτερα; Θα διαβάσεις κάποια προσευχή;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Τι προσευχές του λες, θες να πάθει καμιά κρίση; Ο τρελός τακίμιασε με το σατανά!

ΡΑΦΑΗΛ: Εγώ απλώς θα φυτέψω ένα δέντρο στην αυλή μου.

ΗΛΙΑΣ: Δέντρο; Τι δέντρο;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Τι είναι πάλι αυτό με τα δέντρα; Νέο κόλπο; Εγώ μόνο κάτι κούκλες ξέρω. Τις γκουρού.

ΗΛΙΑΣ: Βουντού.

ΡΑΦΑΗΛ: Θα φτιάξω σπίτι για τις φιλενάδες μου.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Φιλενάδες; Έχει και σατανίστριες δηλαδή το χωριό μας.

ΡΑΦΑΗΛ: Οι φίλες μου, είναι οι νεράιδες.

ΗΛΙΑΣ: Λααα.

ΡΑΦΑΗΛ: Και τα ζωτικά.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Α, ΚΑΙ τα ζωτικά! Τώρα μάλιστα.

ΡΑΦΑΗΛ: Λοιπόν, ομορφιές μου πρέπει να σας αφήσω. Έχω πολλή δουλειά. Σύντομα θα σας έχω νέα. Δε θέλω να ανησυχείτε.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Εμείς; Καθόλου! Κάνε δουλειά σου.

ΡΑΦΑΗΛ: Σύντομα, η ψυχή σας θα ελευθερωθεί. Και τότε χιλιάδες λουλούδια θα φυτρώσουν στην καρδιά μου. Πράσινα, κόκκινα, λευκά. Θα στήσουν πανηγύρι και θα βλασταίνουν μέχρι να αγκαλιάσουν το μυαλό μου. Και τότε, η φίλια μας θα γίνει αιώνια.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Σε ευχαριστούμε πολύ Ραφαήλ για τη γενναιοδωρία σου.

ΗΛΙΑΣ : Καλό σκάψιμο, καλή ευκολία!

ΡΑΦΑΗΛ: Ευχαριστώ δροσοσταλίδα μου, αντίο.

ΗΛΙΑΣ: Αντίο!

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Στα τσακίδια (Σιγανά.)

ΗΛΙΑΣ: Κάνε ησυχία θα σε ακούσει.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Και; Τι θα μου κάνει; Θα με μεταμορφώσει σε βάτραχο; Κάποιες φορές απορώ γιατί δεν ισχύει ακόμα η θανατική ποινή στον τόπο μας.

ΗΛΙΑΣ: Τώρα γίνεσαι υπερβολική.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Καθόλου υπερβολική. Τέτοια άτομα είναι επικίνδυνα για το χωριό μας. Σήμερα μας βλέπει σαν νεράιδες, τι θα γίνει αν αύριο μας βλέπει σαν φίδια και θελήσει να μας βγάλει τα μάτια;

ΗΛΙΑΣ: Δεν το πιστεύω αυτό. Μου φαίνεται άκακος.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Μα δε φταίει αυτός. Ο σατανάς έχει κυριεύσει το πνεύμα του. Μπορεί να σου φαίνεται αγαθός αλλά πίστεψε με δεν είναι. Άλλωστε και ο διάβολος τι ήταν; Ένας Άγγελος που έχασε το δρόμο του. Δεν τον κατηγορώ. Το κακό είναι παντού. Είναι εύκολο να παρασυρθείς. Σήμερα ξυπνάς υγιής χριστιανός και αύριο μπορεί να πνίξεις τη μάνα σου στον ύπνο της.

ΗΛΙΑΣ : Με τρομάζεις.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Νομίζω πως πρέπει να ειδοποιήσουμε τον πάτερ Αριστείδη. Πρέπει να γνωρίζει για τον κίνδυνο.

ΗΛΙΑΣ: Και να τον αναστατώσουμε άδικα; Είναι απασχολημένος ο άνθρωπος. Τόσοι πέθαναν τον τελευταίο μήνα.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Και θα σιεφτούμε τα μνημόσυνα αντί για την ασφάλεια του χωριού μας; Άλλωστε πως ξέρουμε ότι οι συγχωριανοί μας πέθαναν από μόνοι τους; Ίσως ο καταραμένος να βαλε το χεράκι του.

ΗΛΙΑΣ: Μα ήταν όλοι άνω των ογδόντα.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Και τι σχέση έχει αυτό; Μήπως έχουμε κάνει συμβόλαιο με τον θάνατο και δεν το ξέρουμε;

ΗΛΙΑΣ: Δεν ξέρω τι να πω.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Πάμε να τηλεφωνήσουμε στον πάτερ;

ΗΛΙΑΣ: Πάμε...

Μπαίνουν στο καφενείο. Ο Φωτισμός χαμηλώνει και φαίνονται μόνο οι σκιές να τηλεφωνούν. Η ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ κάνει υστερικές κινήσεις σα να προσπαθεί να περιγράψει το κακό που έρχεται. Ο ΗΛΙΑΣ είναι σε αμήχανη στάση. Κοιτιούνται μεταξύ τους. Κάνουν ένα νεύμα συμφωνίας. Ο ΦΩΤΙΣΜΟΣ γίνεται κόκκινος. Σβήνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ο Ραραήλ στην αυλή του σπιτιού του, σκάβει τη γη. Μασουλάει κεράσια και φτύνει τα κουκούτσια στο χώμα.

ΡΑΦΑΗΛ: Κερασιά! Αυτό θα είναι το σπίτι σας.

Φτύνει κουκούτσια, σκεπάζει με λίγο χώμα και συνεχίζει να σκάβει.

Κάποτε ένας λύκος της ερήμου ναυάγησε σε ένα ξερακιανό νησί. Δεν είχε στάλα νερό να πει και έτσι κατάπινε το σάλιο του για να ξεδιψάσει. Ένα βράδυ του φανερώθηκε στον ύπνο του μια μάγισσα, η Αγαύη και του ζήτησε να της κάνει έρωτα, σε αντάλλαγμα θα του χάριζε όλα τα πλούτη και τα χρυσάφια του κόσμου. Ο Λύκος σάστισε. Νόμιζε πως έχει παραισθήσεις. Η Αγαύη τον πλησίασε και του έδωσε ένα φιλί. Μεριάς ο λύκος μεταμορφώθηκε σε κερασία. Η μάγισσα έλαψε τόσο πολύ για τον χαμένο της έρωτα, που ξεινήγησε να τρώει λαίμαργα τα κεράσια χωρίς να φτύνει τα κουκούτσια. Έφαγε τόσα πολλά που από τα μάτια της άρχισαν να τρέχουν κόκκινα δάκρυα. Τα δάκρυα έγιναν πληγές που την τύφλωσαν. Από τότε η Αγαύη γυρνά στα περιβόλια και στις ρεματιές και προειδοποιεί τις φίλες της, να προσέχουν καθώς ο έρωτας είναι τυφλός και δε ξέρει ποιον χτυπάει.

Αναστενάζει.

Αγαύη ή μήπως Αγάπη;

Ωπ! *(Σκοντάφτει κάπου το φτυάρι του)* Τι είναι αυτό; *(Ξεθάβει την πλαγγόνα.)*

Τι... Τι πλάσμα είσαι εσύ; Δε μοιάζεις με ζώο μήτε και με λουλούδι. Αγόρι είσαι ή κορίτσι; *(Ψάχνει για γεννητικά όργανα)* Όχι πως έχει σημασία. Το ίδιο καλοδεχούμενη θα είσαι. Πες μου το όνομα σου καλό μου πλάσμα. Μίλησε μου, μη με φοβάσαι.

Μικρή Παύση

Μήπως είσαι; Νεράιδα; Ήρθες τόσο γρήγορα; Μικρή μου αγάπη! Είσαι η πρώτη νεράιδα που μας κάνει ποδαρικό. Καλώς όρισες στο σπιτικό σου. *(Τη φιλάει.)*

Μα... γιατί είσαι πετρωμένη; Ξέρω... Φοβάσαι τον κόσμο των ανθρώπων έτσι δεν είναι; Όπως η χελώνα κρύβεται στο καβούκι της, έτσι και συ κρύβεσαι μέσα στην πέτρα. Να σου πω ένα μυστικό; Και εγώ φοβάμαι τους ανθρώπους. Μα μην ανησυχείς, έχω βρει τρόπο να τους ημερέψω. Θα ελευθερώσω τις ψυχές τους από αυτά τα σώματα που τους κάνουν βίαιους και τρομακτικούς και θα ζήσουμε όλοι μαζί ευτυχισμένοι. Μη με φοβάσαι εμένα.

Δικός σας είμαι. Έλα. Πάμε μέσα στο σπίτι, να μη πουντιάσεις. Θα σε ζεστάνω λίγο στην ξυλόσομπα και μετά θα σε φέρω ξανά έξω στο σπιτάκι σου.

Μπαίνει μέσα στο σπίτι. Σιγοτραγουδά το τραγουδάκι που έλεγε στην έναρξη, απαλά σαν νανούρισμα.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Μία βδομάδα μετά. Έξω από το καφενείο του χωριού. Η Γεσθημανή σκουπίζει, ο Ηλίας την ακολουθεί από πίσω με το φαράσι. Μιλούν συνωμοτικά. Το καφενείο είναι φωτισμένο έτσι, ώστε να φαίνονται ανθρώπινες σκιές να περιφέρονται στο εσωτερικό του. Τελείται κάποιο μνημόσυνο.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Λες να γλιτώσαμε;

ΗΛΙΑΣ: Από τον δαιμονισμένο;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Σώπασε μωρέ τρελάθηκες; Θεες να μας ακούσει κανένα;

ΗΛΙΑΣ: Μάρτυρες μόνο εγώ, εσύ, ο πάτερ Αριστείδης και ο θεός.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Ο πάτερ Αριστείδης, είπε πως από τότε που ξεκίνησε να τον διαβάξει, δεν ακούγονται φωνές πια από το δάσος σωστά;

ΗΛΙΑΣ: Και ο τρελός έχει να φανεί πάνω από μια βδομάδα σωστά;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Άρα σύμφωνα με το θέλημα του θεού, το κακό έφυγε έτσι δεν είναι;

ΗΛΙΑΣ: Ξέρω και γω.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Λες να πρέπει να ανησυχούμε ακόμα;

ΗΛΙΑΣ: Δε λένε πως ο διάολος έχει πολλά ποδάρια;

Η Γεσθημανή ταράσσεται, δίνει τη σκούπα στον Ηλίας και ξεκινά τις μετάνοιες. Ακούγεται μια φωνή μέσα από το καφενείο να την καλεί. Κάνει να μπει μέσα.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Να ξανακάνω κουβέντα του παπά;

ΗΛΙΑΣ: Δε θα 'ναι σα να παρεμβαίνεις στη δουλειά του;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Έχεις δίκιο. Θα προσευχηθώ για τη σωτηρία της ψυχής του αλαφροϊσκιωτου. Και αυτό κάτι είναι. Αμήν.

Ο Ηλίας κάνει νεύμα τύπου «βέβαια», η Γεσθημανή φωνάζει «έρχομαι» και μπαίνει μέσα. Ο Ηλίας, κρατά το φαράσι με όλα τα σκουπίδια, ψάχνει κάδο να τα πετάξει και δε βρίσκει. Βλέπει την αυλή του γείτονα, την πλησιάζει αργά, λίγο πριν τα πετάξει μπαίνει η Βούλα.

ΗΛΙΑΣ: Βούλα.

ΒΟΥΛΑ: Κύριε Ηλία.

ΗΛΙΑΣ: Δε χρειάζεται να με λες κύριο. Μόνοι μας είμαστε. Έλα δω.

ΒΟΥΛΑ: Σας παρακαλώ πολύ κύριε Ηλία να μη ενοχλήσετε ξανά.

ΗΛΙΑΣ: Μα καλά τι έπαθες τώρα;

ΒΟΥΛΑ: Με άφησες μόνη μου μέσα στις ρεματιές και ρωτάς τι έπαθα;

ΗΛΙΑΣ: Μη φωνάζεις και μας ακούσει κανείς. Τι ήθελες να κάνω; Θα μας έβλεπαν.

ΒΟΥΛΑ: Και τώρα που βγήκα εγώ η πουτάνα του χωριού είναι καλά;

ΗΛΙΑΣ: Μη μιλάς έτσι για τον εαυτό σου μάτια μου.

ΒΟΥΛΑ: Η μητέρα μου θέλει να μάθει με ποιον ήμουν εκείνο το βράδυ.

ΗΛΙΑΣ: Μη τολμήσεις και τις πεις κάτι.

ΒΟΥΛΑ: Και τι θες να κάνω; Θα με διώξει από το σπίτι. Θα με φιλοξενήσεις; Να κοιμηθούμε αγκαλίσσα με τη γυναίκα σου;

Βγαίνει απότομα η Γεσθημανή

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Ηλία τρέχα να δεις. Γεια σου Βούλα. Ελάτε μέσα. Έχει τρελό σόου. Ο Ορέστης της Κερασούλας, μέθυσε, ανέβηκε στο τραπέζι και λέει ότι θέλει να υιοθετήσει παιδί.

ΗΛΙΑΣ: Μα ο Ορέστης είναι δροσερούλης.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Ε, αυτό είναι το αστείο. Τον βλάκια, του έδωσε ο θεός το χουσούρι και αντί να βγάλει το σκασμό, προκαλεί την τύχη του. Αν το μάθει ο πατέρας του θα τον κρεμάσει. Άντε ελάτε μέσα.

ΒΟΥΛΑ: Όλοι οι άνθρωποι έχουμε ίσα δικαιώματα κυρία Γεσθημανή! Που ζούμε στο Μεσαίωνα;

Η Γεσθημανή μπαίνει μέσα γελώντας. Ο Ηλίας κοιτά την Βούλα, της κάνει ένα νεύμα «τσιμουδιά» και μπαίνουν μέσα. Σβήνουν αργά τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Στην αυλή του σπιτιού του Ραφαήλ. Ο Ραφαήλ κάθεται σε ένα ξύλινο σκαμνί και κρατά αγκαλιά την κούκλα. Την έχει τυλίξει με μια κουβερτούλα σα να είναι βρέφος. Της λέει μια ιστορία σα παιδικό παραμύθκι.

ΡΑΦΑΗΛ : Μια φορά κι έναν καιρό, στο μακρινό κόσμο των ζωτικών, ζούσε ο Σίσυφος. Ένα σκανδαλιάρικο νεραϊδοπαίδι, που το μυαλό του ήταν στα πειράγματα και τις φασαρίες. Μπορούσε να ξεγελάσει με τα καμώματα του ακόμα και τον πιο έξυπνο άνθρωπο του κόσμου και γι' αυτό οι φίλοι του τον αποκαλούσαν θεό. Μια μέρα, καθώς ο Σίσυφος πιτσιλούσε τις νηρηίδες που λούζονταν στον ποταμό Αχέροντα, εμφανίστηκε μπροστά του μια μαυροφορεμένη φιγούρα, που του συστήθηκε ως θάνατος. Ο Θάνατος, που ήξερε για το χάρισμα του Σίσυφου, τον προκάλεσε σε διαγωνισμό : Θα του έβαζε μια δοκιμασία, εάν ο Σίσυφος την πετύχαινε, τότε θα τον έστεφε ως το πιο έξυπνο πλάσμα του κόσμου. Εάν όμως αποτύγχανε, τότε θα τον έπαιρνε μαζί του στον κάτω κόσμο. Ο Σίσυφος συμφώνησε και περίμενε εναγωνίως τη δοκιμασία. Τότε ο Θάνατος πήρε τη μορφή μιας όμορφης κοπέλας και του ζήτησε να την κουβαλήσει στα χέρια του, καθώς ήταν πολύ κουρασμένη και δεν άντεχε να ανέβει την πλαγιά. Ο Σίσυφος ερωτεύτηκε κεραυνοβόλα την κοπέλα. Την πήρε στην αγκαλιά του, την σήκωσε στους ώμους του και την ανέβασε στην ψηλότερη κορυφή του βουνού. Την ακούμπησε στο έδαφος. Της χάιδεψε τα μαλλιά και όταν έκανε κίνηση να τη φιλήσει, η κοπέλα μεταμορφώθηκε σε μια τεράστια πέτρα που κύλησε πάνω στον Σίσυφο και τον γύρισε πάλι πίσω στο σημείο όπου τη βρήκε. Ο Σίσυφος κουβαλούσε ξανά και ξανά την πέτρα πιστεύοντας πως, αν φτάσει, στην κορυφή του βουνού τα μάγια θα λυθούν και η κοπέλα θα του φανερωνόταν ξανά. Ο θάνατος πέτυχε το σκοπό του. Ξεγέλασε τον Σίσυφο και τον άφησε να αργοπεθαίνει περιμένοντας την αγάπη του. Μόνο που ο Θάνατος ξέχασε κάτι. Ξέχασε πως ο Σίσυφος μέσα του ήταν ευτυχισμένος. Γιατί για μια στιγμή γνώρισε την αληθινή αγάπη. Η Αγάπη του, κρύβονταν μέσα σε αυτή τη πέτρα. Η πέτρα, συμβόλιζε για εκείνον την αγάπη και όχι την τιμωρία. Λένε πως μέχρι σήμερα ο Σίσυφος την κουβαλά ελπίζοντας πως κάποια μέρα η αγαπημένη του, θα του φανερωθεί ξανά....

Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα. Λοιπόν; σου άρεσε; Ξέρω πως εσείς τα παιδιά βαριέστε τις ρομαντικές ιστορίες, αλλά έχουν και αυτές τη χάρη τους.

Την σηκώνει και την κοιτά με στοργή. Για λίγο στέκεται σα να συγκινείται.

Για μένα, εσύ είσαι η πέτρα μου. *(Την φιλά.)*

Πιάνει απότομη βροχή. Ο Ραφαήλ σηκώνεται γρήγορα βάζει την κούκλα ανάμεσα στα ρούχα του και μπαίνει μέσα στο σπίτι.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Το ίδιο βράδυ στο δάσος. Ο Ηλίας ανεβασμένος πάνω σε ένα δέντρο. Μπαίνει η Βούλα και τον ψάχνει. Ο Ηλίας της κάνει σινιάλο.

ΗΛΙΑΣ: Βούλα. Ε, εδώ.

ΒΟΥΛΑ: Τι κάνεις εκεί πάνω;

ΗΛΙΑΣ: Σκέφτηκα ότι εδώ έχω λιγότερες πιθανότητες να με δούνε.

ΒΟΥΛΑ: Κατέβα να μιλήσουμε.

ΗΛΙΑΣ: (Πηδάει.) Δώσε μου ένα φιλι...

ΒΟΥΛΑ: Έχω καθυστέρηση.

ΗΛΙΑΣ: Τι εννοείς;

ΒΟΥΛΑ: Αυτό που κατάλαβες.

ΗΛΙΑΣ: Πόσες μέρες;

ΒΟΥΛΑ: Δύο εβδομάδες.

ΗΛΙΑΣ: Μα πως...

ΒΟΥΛΑ: Θες να σου θυμίσω πως;!

ΗΛΙΑΣ: Δεν το πιστεύω. Κάποιο λάθος θα έχει γίνει.

ΒΟΥΛΑ: Είμαι έγκυος.

ΗΛΙΑΣ: Αποκλείεται αφού...

ΒΟΥΛΑ: Αφού την τελευταία φορά έγινε χωρίς. Σκέφτομαι να το κρατήσω.

ΗΛΙΑΣ: Τι πράγμα; Αποκλείεται. Δε σε πιστεύω. Πως ξέρω ότι είναι δικό μου; Μπορεί να έχεις πάει και με άλλους. Είσαι ξεπεταγμένο κορίτσι για την ηλικία σου.

ΒΟΥΛΑ: Ξέρεις ότι μόνο μαζί σου έχω ολοκληρώσει. Δε χρειάζεται να κάνεις κάτι. Θα το μεγαλώσω μόνη μου. Χρειάζομαι απλώς λίγα χρήματα για αρχή.

ΗΛΙΑΣ: Δε μιλάς σοβαρά.

ΒΟΥΛΑ: Μιλώ πιο σοβαρά από ποτέ.

ΗΛΙΑΣ: Θα το ρίξεις.

ΒΟΥΛΑ: Θα το κρατήσω.

ΗΛΙΑΣ: Έχεις τρελαθεί;

ΒΟΥΛΑ: Εσύ έχεις τρελαθεί. Δε σου πέφτει λόγος. Θα κάνω ό,τι θέλω στο σώμα μου.

ΗΛΙΑΣ: Εγώ έχω παιδιά. Δε θέλω κανένα μπάσταρδο πάνω από το κεφάλι μου.

ΒΟΥΛΑ: Δε σου ζήτησε κανείς να το αναγνωρίσεις.

ΗΛΙΑΣ: Και τι θα κάνεις; Τι θα πεις στη μάνα σου;

ΒΟΥΛΑ: Θα φύγω από το σπίτι. Θα της πω ότι πάω για μια δουλειά στην πόλη και δε θα επιστρέψω.

ΗΛΙΑΣ: Δεν το πιστεύω. Πως έγινε αυτό σε μένα; Γιατί θεέ μου.

ΒΟΥΛΑ: Θα με βοηθήσεις;

ΗΛΙΑΣ: Βούλα άκου. Σε αγαπάω. Δε γίνεται να σε αφήσω να πετάξεις τη ζωή σου έτσι. Είσαι νέα, όμορφη. Μπορείς να σπουδάσεις. Να έχεις όποιον άντρα θέλεις, εγώ είμαι παππούς μπροστά σου.

ΒΟΥΛΑ: Μα δε θέλω να είμαι μαζί σου. Να με βοηθήσεις θέλω. Αλλιώς θα πω σε όλο το χωριό την αλήθεια:

ΗΛΙΑΣ: Ότι σε γιάστρωσα;

ΒΟΥΛΑ: Ότι ξέρεις ποιοι σκότωσαν τους γονείς του Ραφαήλ και το κρατάς κρυφό τόσα χρόνια γιατί φοβάσαι.

ΗΛΙΑΣ: Του γονείς του Ραφαήλ; Τι σχέση έχω εγώ με τον τρελό; Που κολλάει αυτός τώρα;

ΒΟΥΛΑ: Μου τα είπε όλα.

ΗΛΙΑΣ: Τι σου είπε δηλαδή;

ΒΟΥΛΑ: Εσύ σκότωσες τους γονείς του.

ΗΛΙΑΣ: Τι λες; Τι λέει; Άσε μας ρε Βουλίτσα με τα παραμύθια του καθυστερημένου θα ασχολούμαστε; Εδώ καιγόμαστε λέμε!

ΒΟΥΛΑ: Σε είδε να βγαίνεις από το σπίτι τους εκείνο το μεσημέρι πριν γίνει το κακό.

ΗΛΙΑΣ: Πρώτα απ' όλα ο Ραφαήλ τότε ήταν μωρό, πως με είδε; Δε στέκουν αυτά που λέει είναι τρελός σου λέω. Έχει παραισθήσεις.

ΒΟΥΛΑ: Δέκα χρονών ήταν. Τους δηλητηρίασες για να τους πάρεις τα λεφτά. Έκανες παρέα με τον πατέρα του τότε και ήξερες ότι έπαιρναν επίδομα από το κράτος για τον Ραφαήλ.

ΗΛΙΑΣ: Ορκίζομαι στο θεό πως δεν έχω καμία σχέση. Είναι παραμύθια της φαντασίας του τρελού αυτά. Δεν έχεις τα δικαιώμα να με κατηγορείς. Έχεις αποδείξεις;

ΒΟΥΛΑ: Και γιατί να σε πιστέψω; Η μάνα μου λέει πως στο χωριό ακούγονται διάφορα για σένα. Ότι είχες μπλέξει κάποτε με ναρκωτικά. Κάνω λάθος;

Ο Ηλίας πιάνει τη Βούλα από το λαιμό, προσπαθεί να την πνίξει, η Βούλα φωνάζει «βοήθεια» Ξαφνικά πέφτει από το δέντρο μία πέτρα στο κεφάλι του Ηλία. Εκείνος αιμόφυρτος ουρλιάζει από τον πόνο και η Βούλα φεύγει τρέχοντας.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Στην πλατεία του χωριού, ο Ραφαήλ έχει φτιάξει ένα παιδικό ξύλινο καροτσάκι και βγάζει βόλτα την κούκλα του. Της συμπεριφέρεται λες και είναι μωρό. Στην άλλη άκρη της σκηνής, ο Ηλίας και η Γεσθημανή τον παρακολουθούν καχύποπτα.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Τι έπαθε το κεφάλι σου Λιάκο μου;

ΗΛΙΑΣ: Έπεσα από τη σιάλα και χτύπησα. Είχε σφουγγαρίσει η Κατερίνα και δεν το πήρα είδηση.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Αμάν βρε αγόρι μου, να προσέχεις. (Βλέπει τον Ραφαήλ) Για δες ποιος έρχεται.

Πλησιάζει ο Ραφαήλ.

ΡΑΦΑΗΛ: Μήπως κρύωσες αγάπη μου; Έλα να σε σκεπάσω.

Βγάζει την μπλούζα του και την σκεπάζει. Μένει γυμνός στο πάνω μέρος του σώματος.

Ο μπαμπάς είναι γυμνούλης. Τι; Ντρέπεσαι; Τόσα τρομακτικά είναι τα βυζάνια του μπαμπά; Το γυμνό σώμα είναι ευλογία. Όταν μένω γυμνός αναπνέω καλύτερα. Γι' αυτό γεννιόμαστε γυμνοί για να μπορούμε να αναπνέουμε. Και γι' αυτό μας θάβουν με κουστούμια γιατί δεν αναπνέουμε πια.

Βγάζει και το παντελόνι και μένει με το εσώρουχο.

Να. Ορίστε. Τώρα νιώθω πιο ζωντανός από ποτέ.

Η Γεσθημανή και ο Ηλίας τον πλησιάζουν

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Τι κάνεις εκεί Ραφαήλ;;;

ΡΑΦΑΗΛ: Αναπνέω.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Βάλε γρήγορα το παντελόνι σου. Τι αίσχη είναι αυτά στη μέση της πλατείας;

ΗΛΙΑΣ: Μήπως ζεστάθηκε.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Και μεις ζεσταθήκαμε Λιάκο μου, αλλά δεν τα πετάξαμε έξω. Έλα βάλε γρήγορα το παντελόνι σου. *(Σηκώνει το παντελόνι από κάτω)*
Ακούς εκεί, στριπτιζ δυο βήματα από την εκκλησία.

ΗΛΙΑΣ: Ραφαήλ μου είσαι καλά; Μήπως νιώθεις τίποτα περίεργο;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Δαιμονισμένος είναι ο άνθρωπος. *(Κάνει το σταυρό της)*

ΗΛΙΑΣ: Μήπως σε χτύπησε η ζέστη; Νιώθεις ζαλάδα;

ΡΑΦΑΗΛ: Μια χαρά είμαι αφήστε με ήσυχο.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Τα βλέπεις; Δε θέλει βοήθεια. Αντιστέκεται ο δαίμονας μέσα του.

ΡΑΦΑΗΛ: Απλώς αναπνέω σας είπα. Ποιο είναι το πρόβλημα σας;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Γίνεται και επιθετικός τώρα. Κύριε ελέησον.

ΗΛΙΑΣ: Εμείς θέλουμε να σε βοηθήσουμε καλέ μου.

Παρατηρεί πως κάτι υπάρχει μέσα στο καρότσι.

Τι είναι αυτό;

Κάνει κίνηση να δει. Και ο Ραφαήλ εξαγριώνεται.

ΡΑΦΑΗΛ: Φύγε. Μην πλησιάζεις.

ΗΛΙΑΣ: Ήρεμα καλέ μου. Δε θα σου κάνω κακό.

ΡΑΦΑΗΛ: Φύγε σου είπα.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Μην τον ακούς Λιάκο. Σήκωσε την κουβέρτα να δούμε τι κρύβει. Σίγουρα κάτι σατανιστικό.

ΡΑΦΑΗΛ : Αφήστε με σας λέω. Βοήθεια!

Ο Ηλίας ορμάει πάνω του και τον ακινητοποιεί. Η Γεσθημανή σηκώνει την κουβέρτα και φανερώνεται η κούκλα, την αρπάζει άτσαλα και της πέφτει κάτω. Σπάει το χέρι της κούκλας. Ο Ραφαήλ κλωτσάει τον Ηλία και ουρλιάζει υστερικά κλαίγοντας.

ΡΑΦΑΗΛ: Όχι. ΌΧΙ. Αγάπη μου συγγνώμη . Τι σου έκαναν. Συγγνώμη. Εγώ φταίω. Σε άφησα στα χέρια των Αγροίκων. Πονάς; Ένα γιατρό. Γρήγορα ένα γιατρό.

ΗΛΙΑΣ: Ραφαήλ ηρέμησε, ηρέμησε σε παρακαλώ.

ΡΑΦΑΗΛ: Άσε με. ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ. Αιμορραγεί. Θα πεθάνει. Ένα γιατρό σας παρακαλώ. Βοήθεια.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Είναι βουντού. Είμαι σίγουρη. Στα λεγα ότι κάτι σατανικό κρύβεται εκεί μέσα.

ΡΑΦΑΗΛ: Είναι η κόρη μου. Εσύ φταις. Εσύ τη χτύπησες.

Πάει να την σπρώξει αλλά τελευταία στιγμή μπαίνει μπροστά ο Ηλίας.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Τι σκέφτηκες να κάνεις;

ΗΛΙΑΣ: Γεσθημανή ήρεμα.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Σκέφτηκες να απλώσεις χέρι επάνω μου;

ΗΛΙΑΣ: Άστον μωρέ τώρα μην έχουμε μπελάδες.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Ο τρελός του χωριού, το τελευταίο σκουπίδι του δρόμου να χτυπήσει εμένα;

ΡΑΦΑΗΛ: Δεν ήθελα να σε χτυπήσω. Εσύ χτύπησες την κόρη μου. Εγώ δεν είμαι σαν εσένα.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Θα το πληρώσεις αυτό που πήγες να κάνεις. Πολύ ακριβά.

Ο Ηλίας κρατά τον Ραφαήλ από τα χέρια. Ο Ραφαήλ κλαίει πάνω από την κούκλα. Η Γεσθημανή τηλεφωνεί στην αστυνομία. Ακούγεται μόνο το κλάμα του Ραφαήλ που σταδιακά σβήνει.

Σβήνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Σκοτάδι. Εμφανίζονται και πάλι οι σκιές στο πίσω μέρος της σκηνής. Βλέπουμε δύο γιγάντιες φιγούρες να σηκώνουν τον Ραφαήλ από το πάτωμα. Του βάζουν χειροπέδες και του παίρνουν την κούκλα από τα χέρια. Ο Ραφαήλ κάνει σπασμωδικές κινήσεις προσπαθώντας να ελευθερωθεί αλλά δεν τα καταφέρνει. Οι γιγάντιες φιγούρες παίρνουν τον Ραφαήλ. Τα φώτα ανάβουν. Βλέπουμε τη Γεσθημανη και τον Ηλία στο κέντρο της σκηνής. Η κούκλα είναι στο έδαφος και την κοιτούν με προσοχή.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Περίμενες εσύ ότι θα υπήρχε στο χωριό μας τέτοιο πράμα;

ΗΛΙΑΣ: Ευλογημένος τόπος η Φάτνη μας. *(Κάνει να αγγίξει την κούκλα.)*

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Μη την αγγίζεις. Αφού οι αρχές μας είπαν να μην την πειράζουμε καθόλου μέχρι να ρθουν να την πάρουν.

ΗΛΙΑΣ: Ήθελα να δω πως είναι η αφή της.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Απαγορεύεται. Άσε μη της κάνεις καμιά βλάβη και τρέχουμε.

ΗΛΙΑΣ: Πρώτη φορά βλέπω τέτοιο πράμα από κοντά. Ο αστυνόμος είπε ότι έχει μεγάλη αξία αυτό το αγαλματάκι.. Θα την πάνε στην Αθήνα σου λέει, να τη βάλουν στο μουσείο.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Δε λες καλά που πιάσαμε τον τρελό. Θα έκρουβε στο σπίτι του τέτοιο θησαυρό και δε θα έπαιρνε χαμπάρι κανείς.

ΗΛΙΑΣ: Πως είπαμε ότι την λένε; Πλαγγόνα;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Ναι είναι εύρημα από τα αρχαία χρόνια.

ΗΛΙΑΣ: Του μεγάλου Αλεξάνδρου;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Και πιο παλιά. Είναι κούκλα.

ΗΛΙΑΣ: Σαν αυτές που παίζουν τα παιδιά;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Ξέρω και γω... Πάντως εγώ αν ήμουν παιδί δε θα έπαιζα μαζί της. Είναι λίγο άσχημη. Γούστα που είχαν και αυτοί οι αρχαίοι. Και τώρα που την κοιτάζω ξανά, μου φαίνεται και λίγο τρομακτική.

ΗΛΙΑΣ: Λες να είναι αρχαία βουντου.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Θεός φυλάξοι, μπα σε καλό σου χριστιανέ μου πάψε.

Μικρή παύση.

ΗΛΙΑΣ: Άραγε ο Ραφαήλ είναι καλά.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Μια χαρά θα 'ναι. Γλίτωσε και αυτός και εμείς.

ΗΛΙΑΣ: Μέσα στη φυλακή; Ο Ραφαήλ; Για αρχαιοκαπηλία; Δε μπορώ να το πιστέψω.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Τα σιγανά ποταμάκια να φοβάσαι.

ΗΛΙΑΣ: Εύχομαι να 'ναι ευτυχισμένος.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Μα όλοι οι τρελοί ευτυχισμένοι δεν είναι;

Κοιτούνται. Σβήνουν αργά τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Σκοτάδι. Στο πίσω μέρος της σκηνής βλέπουμε τη σκιά μιας γυναίκας που προσπαθεί να ταΐσει το μωρό της. Ακούγεται μόνο η φωνή της. Η αφήγηση σταδιακά γίνεται όλο και πιο εφιαλτική.

«Μία για τη μαμά. Μπράβο μωρό μου. Μία για το μπαμπά. Μπράβο. Έτσι σε θέλω να είσαι καλό παιδάκι να τρως όλο σου το φαγητό και να μην ταλαιπωρείς τη μανούλα που σε αγαπάει. Τα κακά παιδάκια που δε τρώνε όλο τους το φαγητό, τα παίρνει ο Σίσυφος και ξέρεις τι τα κάνει; Τα βάζει να κουβαλάνε μια τεράστασια πέτρα, εκατό φορές μεγαλύτερη από αυτά. Κουβαλάνε την πέτρα μέχρι την κορυφή ενός βουνού και μόλις φτάσουν έκει ψηλά, στουππ! Κατρακυλούν πίσω και δώστου πάλι από την αρχή. Γι' αυτό εσύ αγοράκι μου να είσαι φρόνιμο παιδάκι και να τρως όλο σου το φαγάκι για να μη φωνάξει η μανούλα το Σίσυφο. Εντάξει;

Η αφήγηση διακόπτεται απότομα από τα ουρλιαχτά της Γεσθημανής.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Χωριανοί! Τρέξτε να σωθείτε. Φωτιά. Έπιασε φωτιά το δάσος. Φύγετε γρήγορα.

Μπαίνει ο Ηλίας.

ΗΛΙΑΣ: Τι έγινε;

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Λιάκο μου καιγόμαστε. Έπιασε φωτιά το δάσος, έρχεται επιθετικά προς το χωριό μας, πρέπει να τους ειδοποιήσουμε όλους θα καούμε ζωντανοί.

ΗΛΙΑΣ: Χριστέ μου. Πως έγινε αυτό. Ποιος το έκανε.

ΓΕΣΘΗΜΑΝΗ: Δεν έχουμε ώρα για λόγια. Τρέχα να σημάνεις του παπά να χτυπήσει την καμπάνα γρήγορα.

Ο Ηλίας κοιτά προς το δάσος. Η σκηνή σταδιακά γεμίζει με καπνούς και ο φωτισμός γίνεται κόκκινος. Μπαίνει η Βούλα κρατώντας την πλαγγόνα αγκαλιά. Σα να είναι το παιδί της. Κοιτά τον Ηλία. Ύστερα καίγεται στις φλόγες. Ο Ηλίας την κοιτά και φεύγει τρέχοντας.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Όταν τα φώτα ανάψουν βλέπουμε ένα έρημο τοπίο. Καμμένα δέντρα, στάχτη και καπνοί. Στη σκηνή βγαίνει η Βούλα φορώντας λευκό φόρεμα. Πίσω της ο Ραφαήλ. Κάθονται αντικριστά και κοιτιούνται έντονα.

ΡΑΦΑΗΛ: Και τώρα τι κάνουμε;

ΒΟΥΛΑ: Μη ρωτάς εμένα είμαι νεκρή.

ΡΑΦΑΗΛ: Οι νεκροί δίνουν καλές συμβουλές. *(Γελάνε)* Είσαι νεράιδα. Πάντα ήσουν.

ΒΟΥΛΑ: Χαίρομαι που με βλέπεις έτσι. Το χωριό έχει, συγγνώμη το χωριό -είχε- άλλη γνώμη για μένα.

ΡΑΦΑΗΛ: Το χωριό δε σε ξέρει. Εγώ σε ξέρω. *(Της χαμογελά)*

ΒΟΥΛΑ: Μου κάνεις καμάκι;

ΡΑΦΑΗΛ: Μπορεί και να σου κάνω.

ΒΟΥΛΑ: Μα είμαι νεκρή.

ΡΑΦΑΗΛ: Έχω ταλέντο στο να γοητεύω τα νεκρά κορίτσια. Σε αντίθεση με τα ζωντανά. *(Γελάνε)*

ΒΟΥΛΑ: Είσαι υπέροχος. Κρίμα που δε κάναμε παρέα νωρίτερα.

ΡΑΦΑΗΛ: Ίσως να μην είχες πεθάνει.

ΒΟΥΛΑ: Ίσως να μας είχες σώσει *(Δείχνει την κοιλιά της)*

ΡΑΦΑΗΛ: Σε είχα δει μόνο μια φορά.

ΒΟΥΛΑ: Τότε στο δάσος. Που σε πέτυχα το βράδυ να τραγουδάς.

ΡΑΦΑΗΛ: Ήσουν με τον Ηλία. Σας είχα δει να...

ΒΟΥΛΑ: Μη μου το θυμίζεις.

ΡΑΦΑΗΛ: Έκανε ότι έκανε και σε παρατήσε μόνη σου. Σε είχα προειδοποιήσει για εκείνον. Σου είχα πει για το κακό που είχε κάνει στην οικογένεια μου αλλά...

ΒΟΥΛΑ: ...Αλλά όταν σε πίστεψα ήταν πλέον αργά.

ΡΑΦΑΗΛ: Τέλος πάντων. Πόσο χρόνο έχουμε;

ΒΟΥΛΑ: Δύο λεπτά. Μόλις ανάψουν τα φώτα θα είμαστε είκοσι χρόνια μετά, εσύ θα έχεις αποφυλακιστεί και θα επιστρέφεις στο χωριό. Θα φαίνεσαι κουρασμένος αλλά χαρούμενος. Εγώ θα παραμένω νεκρή. Δε θα υπάρχουν ούτε τα κόκκιαλα μου. Κάηκαν και αυτά μαζί με τη σάρκα μου, τη μέρα εκείνης της φονικής πυρκαγιάς. Το μόνο που έμεινε ζωντανό είναι το χαμογελό μου. Το κρέμασα σε ένα βραχάκι λίγο πριν αφήσω την τελευταία μου πνοή. Κρίμα που έφυγα τόσο νωρίς. *(Βουρκώνει)*

ΡΑΦΑΗΛ: Εντάξει φτάνει, φτάνει. Έλα κοντά μου τώρα. Έλα. Μη φοβάσαι.

Τον πλησιάζει. Της τραγουδά το τραγούδι της έναρξης και χορεύουν. Η Βούλα τραβιέται απότομα.

ΒΟΥΛΑ: Ο Ηλίας τι απέγινε;

ΡΑΦΑΗΛ: Σε νοιάζει ακόμα;

ΒΟΥΛΑ: Θέλω να μάθω αν πήρε αυτό που του άξιζε.

ΡΑΦΑΗΛ: Κάηκε μαζί με τη Γεσθημανή και με πενήντα ακόμα συγχωριανούς. Είχαν πάει να προσευχηθούν στην εκκλησία. Πίστευαν ότι η φωτιά δε θα μπορούσε να φτάσει εκεί μέσα αλλά...

ΒΟΥΛΑ: Αλλά ο θεός ήξερε να κάνει καλά τη δουλειά του.

Μικρή παύση. Η Βούλα αγκαλιάζει τον Ραφαήλ.

ΒΟΥΛΑ: Μένει τώρα να πούμε σ' αγαπώ και να φιληθούμε. Το απόλυτο κλισέ!
(γελάει)

ΡΑΦΑΗΛ: Η ιστορία μας αν και παλιομοδιτική, είναι αυθεντικά αληθινή.

ΒΟΥΛΑ: Πάρε και ένα απόφθεγμα για φινάλε. *(Γελάνε)*

Τα γέλια τους σταδιακά σβήνουν και οι φιγούρες χάνονται.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Είκοσι χρόνια μετά. Ο Ραφαήλ μπαίνει αργά στη σκηνή. Είναι αζύριστος και ταλαιπωρημένος. Φορά ένα σακίδιο. Κοιτά συγκινημένος. Σα να επέστρεψε ξανά μετά από χρόνια. Βγάζει από την τσέπη του μερικούς σπόρους. Κοιτά τον χώρο. «Ο μπαμπάς γύρισε σπίτι» λέει. Τα φώτα σταδιακά σβήνουν. Μέσα στο σκοτάδι βλέπουμε μια σκιά να σκάβει. Σταματά απότομα. Βλέπει Κάτι. Το σηκώνει. Η σκιά χαρούμενη περιφέρεται κρατώντας αυτό που βρήκε σαν τρόπαιο. Έπειτα, το κρατά στην αγκαλιά του, ψιθυρίζοντας του ένα νανούρισμα. Χιλιάδες μικρές πυγολαμπίδες πετούν τριγύρω τους.

Τα φώτα σβήνουν αργά. Ακούγεται ο Ραφαήλ μέσα από το σκοτάδι

ΡΑΦΑΗΛ: Εγώ επέλεξα να ζω μέσα στο σκοτάδι κρατώντας το φως του μυαλού μου πάντα ανοικτό. Εγώ επέλεξα να είμαι εκτός του κόσμου σας μα εντός ενός άλλου κόσμου. Καθαρού. Αν η ιστορία μου σου φαίνεται βαρετή, θυμήσου το παραμύθι που σου έλεγε η γιαγιά σου τα βράδια πριν κοιμηθείς. Τότε που ήσουν μικρός και πίστευες ακόμα στην καλοσύνη των ανθρώπων. Θυμήσου την πιο αθώα εκδοχή του εαυτού σου. Ανάμεσα σε δράκους και μάγισσες βρίσκομαι και γώ. Ένας τρελός που σου μιλά από αυτή την κούφια μα γεμάτη μαγεία σκηνή. Αυτός επέλεξα να είμαι. Και αν το τέλος της ιστορίας μου, σου φαίνεται κάπως ανορθόδοξα αισιόδοξο ω! συγγνώμη φίλε μου, μα όλα τα παραμύθια τελειώνουν με τη ρήση «Και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα»

Καληνύχτα.